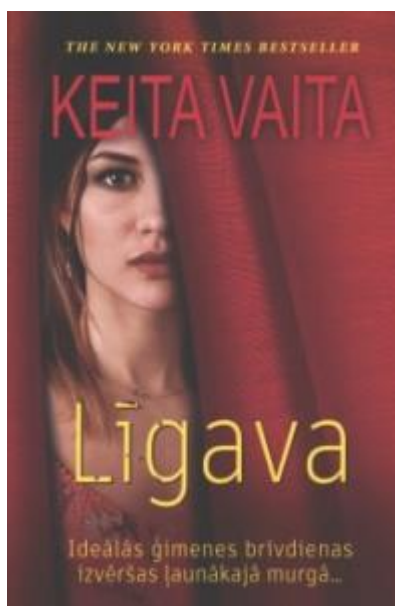
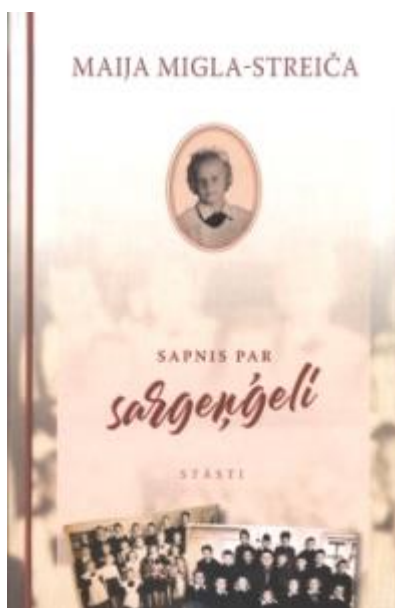

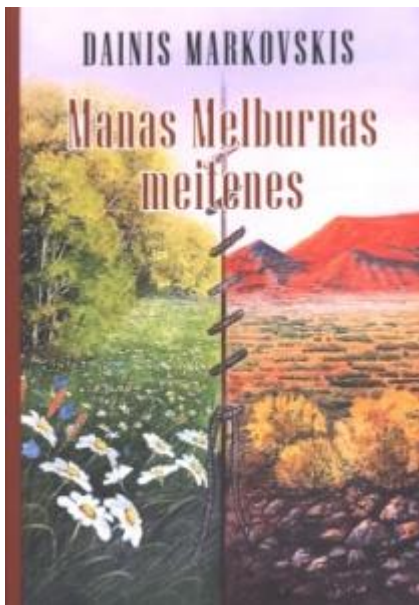
Jaunāko grāmatu apskats Eglaines bibliotēkā

Sammera ik gadu ir izbaudījusi vasaras atvaļinājumu vīra ģimenes lokā – idilliska savrupmāja, izmeklētas vakariņas, sauļošanās pie baseina... Tomēr šogad atpūta izvērsas citāda: Sammeras vībrālis ir ieradies kopā ar savu jauno draudzeni Hannu. Šī sieviete šķiet gandrīz perfekta un prot apburt ikvienu. Tomēr Sammerai šķiet, ka te kaut kas nav kārtībā. Viņa atklāj, ka Hanna melo. Kāpēc? Un vai to vajadzētu zināt arī pārējiem? Kad piepeši mirst iemīļots ģimenes loceklis, Sammera krīt panikā. Vai tā bija nejaušība, vai arī starp viņiem ir slepkava? Vai tā ir Hanna?

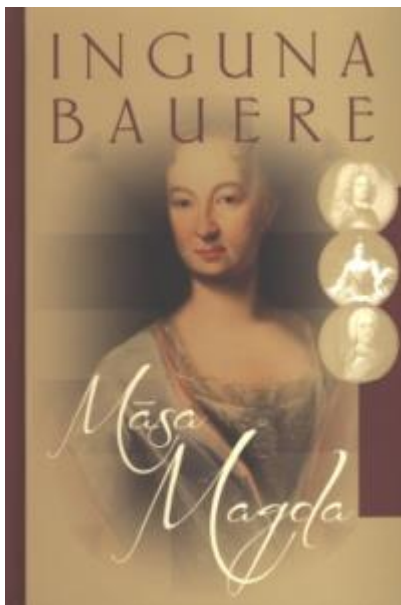
Skolas laika fotogrāfijās ar mazajam meitenītēm un zēniem, kas, rokās turot rudens ziedu pušķus, raugās objektīvā ar cerībām, bailēm vai prieku, autore atpazīst savus klasesbiedrus, atceras viņu dzīves ceļa sākumu. Runas par saulaino bērnību ir tikai mīts. Mazā dvēselīte ienāk pasaule vientuļa, un viņai viss jāapgūst no jauna. Labi, ja līdzās ir mīļas tuvinieku rokas un sirdis. Bet ja to nav? Tad jāatveras zem Sargeņģeļa siltā spārna, bet arī šis tuvums visiem nav dots. Taču sapņot par Sargeņģeli nav liegts, un kas zina – ilgotais un piesauktais var piepildīties.

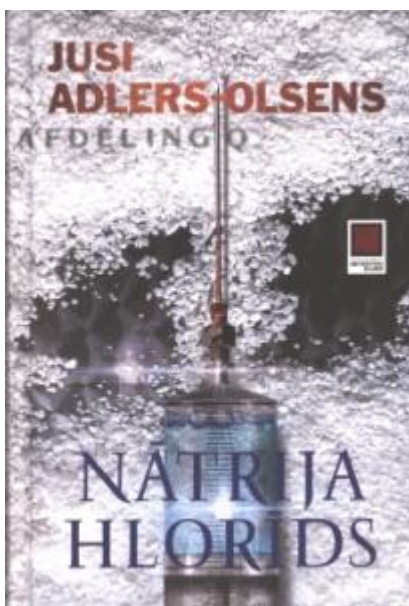
Grāmata "Manas Melburnas meitenes" ir par divdesmit divām latviešu sievietēm, kurām bija lemts piedzimt pagājušā gadsimta sākumā un pēc Otrā pasaules kara un bēgļu gaitām savu turpmāko dzīvi pavadīt Austrālijā. Katrai no viņām bija jāiziet cauri daudzām grūtībām, pārbaudījumiem, sāpēm, zaudējumiem, tomēr viņas spēja saglabāt sevī dzīves gudrību, dzīves garšu, gara spēku un būt vēl par svētību citiem. Katrai no viņām ir savs raksturs, talanti, bēdas un prieki, bet viņas vieno ticība Dievam, Tēvzemes mīlestība, latviešu valoda, dziesma un latvietība.

"Mīlestība nejūt rasi, nejūt ierobežojumus un sāpīgus asu šķautņu sliekšņus, kuru pārkāpšana prasītu neiespējami augstas spējas. Mīlestība pārpeld šos sliekšņus, kā ūdens straume noskalo tos maigus, līdz tie kļūst apaļi kā akmeņi gultnē, kam ūdens tek pāri viegli un strauji, turpina savu tecējumu, izvēršoties plašumā. To nevar apturēt ne pasaules spēki, ne likumi." Romāna "Kad apklust putnu balsis" notikumi risinās Otrā pasaules kara laikā gan Polijā, gan Latvijā. Grāmatā skaudri un sāpīgi atklāta gan kara darbība okupētajās teritorijās, gan iznīcinošais posts, ko karš sev nes līdzī, nesaudzējot ne dzīvo dabu, ne vienkāršo cilvēku dzīvības. Cilvēki mīl, nīst, spēj būt skarbi, dara pāri, arī glābj citus šķietami bezcerīgās situācijās, pakļaujas likumiem vai cenšas apiet tos. Pāri visam beznosacījuma mīlestība, kura nepazīst nekādas cilvēku uzliktās robežas. Romāna galvenais varonis ir vācu armijas virsnieks Heincs Švandners – ar smagu, kara apstākļiem piemērotu un grūtā dzīvē rūdītu raksturu, kuram sieviešu asaras neizsaka neko. Cilvēks, kuru, iespējams, var mainīt vien nelaime vai mīlestība. Skaistā Latvijas lauku apvidū virsnieks sastop daiļu meiteni ar plašu sirdi, kuras tīrā mīlestība apvij kā smalkā tīklā. Viņi paliek iesprostoti Kurzemes cietoksnī, būdami neziņā par savu likteni un izredzēm izklūt no kara šausmām.

"Sirds viņai dega padarīt latviešu zemi svētlaimīgu", tā ir sacīts par vācbaltiešu muižnieci Magdalēnu Elizabeti fon Hallarti. Kas bija šī sieviete? Daudziem viņas ieguldījums, lai vairotu latviešu garagaisu un pašapziņu, maz zināms. Kļuvusi par Valmiermuižas pārvaldnieci, Hallarte izveidoja pirmo muižas skolu savu dzimtcilvēku bērniem. Valmieras Jēra kalnā viņa nodibināja skolotāju semināru, kura absolventi sāka strādāt visā Vidzemē, vienlaikus būdami latviešu apgaismošanas misijas pārstāvji. Līdzciltvēki savu kundzi sauca par ģenerālieni, taču savā sirdī viņa bija Māsa Magda, sieviete, kura labi pazina sirdssāpes, loloja lielas cerības un kaislīgi vēlējās mīlēt.

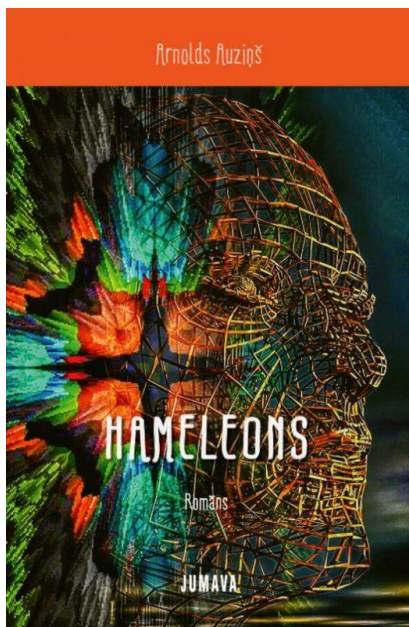
Slepkavību nodaļas vadītājs Markuss Jakobsens un viņa labākais izmeklētājs Karls Merks kopīgi izmeklē senu lietu, kura Jakobsenā joprojām ir atstājusi dziļas pēdas. Sirdi pļošoša pašnāvība 2020. gadā ir likusi pievērsties tai atkal, un drīz Q nodaļa saskaras ar šausminošu lietu mudžekli, kas izaug viņu acu priekšā. Pavisam īpašs uzdevums piespiež Rozi, Asadu, Gordonu un Karlu strādāt kopā ciešāk nekā jebkad.

Romāna varoņu dzīvesstāsti cauri gadsimtiem vijas, cieši saaužoties ar dzimtās Latvijas likteni. Cik daudz sāpēts un ciests, pakļaujoties pastāvošās varas likumiem... Un varas – tās mainās tik bieži, izmantojot nesaudzīgas metodes. Pāri latvju zemei brāžas revolūciju viesuļi, nežēlīgi plosās karu mašīnas. Aizrestotajos vagonos izsūta latviešu tautas dvēseli. Par ko? Vai par to, ka savu tēvuzemi mīl un kopj? Kur brīvība? Kur tēvutēvu zeme? Kur kailās dzīvības vērtība? Kara ložu plosīta, zem vilcienu riteņiem samalta, cilvēka dvēsele taisnības alkst.

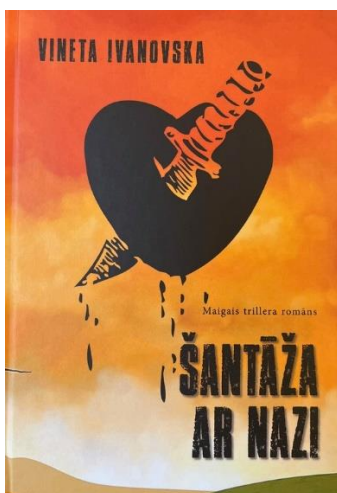

Cilvēka darbi. Tie paliek pēc viņa. Gan labie, gan ļaunie, arī tie – vienkāršie, kuri sajaucas kopā ar laiku ritmu. Pāri pār visiem laikiem ir nerakstītais likums – paaudžu mainība. Grāmatas "Paaudžu ienaidā" turpinājums tālāk nes sevī pārdzīvojumus, sāpes un ugunīs kaldinātu pacietību un izturību. Dzimtenes mīlestību. Vienlaikus arī ko tādu, ko laiks var klusināt, cilvēka sirds piedot, bet ne aizmirst. Lasiet lēni! Vārdi reizēm tiks klusēt, pārdomāt... Kādam atgriezties atmiņās. Gadi nepielūdzami steidzas. Atmiņas, iedegušas sveci, raugās tās liesmā un nopūšas. Tāds ir bijis tas laika skrējieni, tāds! Un domas klejo pagājībā...

Leģendu par Padomju Savienības Varoni, kuram it kā nacisti izpildījuši nāvessodu, bet patiesībā ir dzīvs un sadarbojies ar gestapo, pagājušā gadsimta sešdesmito gadu sākumā man pastāstīja “varoņa” bērnības draugs un klasesbiedrs, kas minēto personu pēc kara ieraudzījis Londonā uz ielas. Gribējis ar viņu aprunāties, nosaucis vārdā, bet draugs pazudis ļaužu pūlī.

Sensacionālā ziņa šķita pārāk neticama. Kā plāpa pats nokļuva ārzemēs? Tolaik uz kapvalstīm laida vienīgi ar Drošības komitejas uzdevumu, tātad čekas ziņotājs. Kāpēc viņš neturēja mēli aiz zobiem un uzticējās man? Es toreiz darbojos presē. Vai tā bija provokācija, lai redzētu manu attieksmi, vai cilvēks no tīras sirds vēlējās dalīties savā pārdzīvojumā? Kas attiecas uz Kalvi Sadovski romānā, ar nožēlu jāatzīst, ka bija tādi hameleonam līdzīgi tipi, kas mainīja gan izskatu, gan uzskatus un, lai saglabātu dzīvību, gatavi sadarboties ar pašu Sātānu un spējīgi uz nodevību. Domāju, ka lasītājiem būs interesanti sekot līdzī avatūrista raibajiem piedzīvojumiem.

Dārta Kļaviņa, balzama rūpnīcas direktore, laimīgi precējusies ar izskatīgo aktieri Igoru. Abu ģimenē aug dēls. Dzīve rit mierīgi, bez īpašiem sarežģījumiem. Līdz kādā tumšā pavasara vakarā Dārtai uzbrūk nezināms svešienis, kurš, pieliekot aso naža asmeni pie sievietes maigā kakla, pavēl viņai izpildīt visas viņa prasības. Ja Dārta nepaklausīs, tad... Dārtas dzīvība ir apdraudēta. Tālākie notikumi, šķiet, vairs nav Dārtas izvēle. Viņa spiesta pilnībā pakļauties šantāžista vēlmēm un iegribām.

Kas ir šis svešinieks? Cik tālu un dziļi tīsies viņa šantāžas tīkls? Kāds ir uzbrucēja mērķis? Kādas jūtas pārņem Dārtu? Naidis, riebums, bezspēcība... Varbūt šīm sākotnēji negatīvajām emocijām lemts pāraugt kaislī un neprātīgā mīlestībā? Cik grūtu un smagu iekšējo cīņu ar sevi un savām jūtām Dārtai nāksies izcīnīt? Atbildes uz šiem un vēl daudziem citiem jautājumiem jūs atradīsiet Vinetas Ivanovskas maigajā trillera romānā "Šantāža ar nazi"